

«Кто в этот мир пришел – того печаль понятна.
В небытие вернуться должен он обратно»
(О. Хайям)

ФІЛОСОФСЬКО-СВІТОГЛЯДНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ АКТУ НАРОДЖЕННЯ В ТРАНСПЕРСОНАЛЬНІЙ ПСИХОЛОГІЇ

Феномен народження є невід'ємною складовою буттєвого та нерозривного вузла «народження – життя – смерть» будь-чого, що тільки є створене у Всесвіті. Це основа, субстанційна і обов'язкова даність у алгоритмі еволюційного розвитку як матеріальних об'єктів, явищ та процесів, так і окремо самої людини.

Достеменно вивчати, досліджувати і приділяти значну увагу цим складовим стали науковці у сфері трансперсональної психології, тоді як сучасна західна академічна та матеріалістична наука нехтує здобутками у сфері впливу факторів, які супроводжували перинатальну ситуацію у становленні та формації людської свідомості. Процес народження сприймається нею тільки як очевидний факт, і подія такого роду не може бути зафіксована в пам'яті дитини. Хоча на теренах історичної літературної спадщини описано безліч навколородових переживань у різних культурах світу, особливо релігійного, містичного та окультного характеру [4, с.172].

Такі відомі закордонні дослідники трансперсональної психології як С. Гроф, К. Гроф, К. Вілбер, Ф. Воон, Р. Волш та багато інших виділяють на картографії психіки на біографічному рівні перинатальну та надособистісну (трансперсональну) області. Переживання, котрі закладають базис цих областей, складають сферу індивідуального несвідомого людського «Я», яке програмує майбутню життєдіяльність особистості. Зокрема, С. Гроф у своїх працях зазначає, що робота з голотропними станами свідомості відкриває деякі сторони взаємодії сил на біографічному рівні, які залишились прихованими для науковців, що використовували словесну психотерапію [1, с.43].

Народження – це акт переходу із небуття, або так званого «космічного сну» у новий коловорот життя, своєрідний «відправний пункт», з якого починається нелегка лінія долі людини. Точка народження і точка смерті збігаються воедино, слід тільки додати, що під час смерті відбувається зворотній трансформаційний процес, тобто навпаки, перехід людини у вир небуття. Недарма ще у міфах єгиптян, ацтеків, китайців, скандинавів та інших прадавніх народів широко використовувався знак «уроборосу», змії, що пожирає власний хвіст, як найдавніший символ нескінченного відродження. Видатний психоаналітик К.-Г. Юнг вважав уроборос одним із головних архетипів і символом безсмертя, вказуючи цим на циклічний атрибут буття.

Формування нового життя починається із злиття хромосом протилежних статей: чоловіка і жінки, й тільки після цього утворюється зародок або

«зигота», як образ цілісного, гармонійного начала, що об'єднує в собі протилежні сили. Слід згадати відомий китайський знак «Інь-Ян», де у колі містяться протилежні сторони буття: біле та чорне, що так само наглядно ілюструє принцип творчого задуму.

У багатьох релігіях світу та міфах різних народів творення Людини розпочинається з того, що першоелементами цього творіння виступала глина (мати-земля, прародительниця всього суцього) і крапля води (сперма чоловіка), про що наглядно можна прочитати в священному Корані: *«Он тот, который прекрасно сделал всякую вещь, которую сотворил, и начал творение человека из глины, потом сделал потомство его из капли жалкой воды...»* (Сура «Поклон», аяты 7-8).

Далі відбувається своєрідний вибух, реалізується творчий задум, коли з моменту злиття ембріон починає розмножуватись, клітини невгамовно діляться і чіпляються за стінки матки. Вони проникають в неї, як коріння у землю, і саме звідти споживають поживні речовини для забезпечення власного повноцінного росту й розвитку. Цей фрагмент пояснює архетипічний та міфологічний образ раю (утробу матері, всередині якої спокійно, комфортно) в багатьох релігіях, міфах світу та образ «світового дерева» (ембріон, що міцно прикріплений гачковидними відростками до матки), наприклад, відомі «дерево життя», «дерево Ігдрасіль» та інші.

С. Гроф у праці «Психологія майбутнього» називає цей ембріональний період «навколоплідним Всесвітом», оскільки у стані спокою, як він зазначає, ембріон не відчуває різниці між внутрішнім та зовнішнім, тому переживає «широту, волю, простір, що не має меж, ототожнює себе з галактиками, міжзоряним простором або з усім космосом». Тому, будучи у зрілому віці людина завжди шукає рай, де вона буде завжди перебувати у стані рівноваги та спокою, на відміну від зовнішнього, жорстокого світу, в якому вона існує.

В утробі-раю ембріон проходить усі історичні стадії еволюції, починаючи від одинарної клітини (зиготи), а закінчується даний процес дозріванням людського виду. Відомо, що в міфах людина розглядається як вінець творіння, а спочатку існував перехід від матеріальної субстанції до живої, тобто від каміння до рослини, а від рослини до тварини, від тварини до людини. Тобто дев'ятимісячний цикл розвитку дитини відображає багатомісячну еволюцію Землі.

Експериментальні дослідження професійних ембріологів та трансперсональних психологів прямо вказують на те, що на стадії потуг у породіллі періодично надавлюється плід і йому загрожує нестача кисню. При аналізі пригадувань саме цього етапу народження пацієнтами, що перебувають у голотропних станах свідомості, розуміється звідки у міфах та численних релігіях зображується страшна чорна картина пекла з її жахливими істотами, з її переживанням нетерпимої фізичної та емоційної болі, з її станом повної приреченості та безпорадності. Зазвичай такі люди описують монстрів, які їх поглинають і жахають, вони відчувають себе в'язнями, жертвами інквізицій, каторжників у концтаборах [1, с.67]. Зв'язок з Абсолютом здається назавжди втраченим. У підсвідомість закладаються архетипічні жахливі істоти, криваві

апокаліптичні картини, демонічні сюжети, збочення, садомазохістські сцени та інше.

На етапі завершення важкого проходження плоду по родовому шляху дитиною відчувається вибухоподібне енергійне вивільнення і вона з'являється на світ. А цей світ постає перед нею незнайомим, холодним і неприйнятним. Дитина отримує наступний шок. Звідси росте коріння її протиставлення до світу, виокремлення з часом свого «Я» з лона природи, загалом Всесвіту. Пізніше їй важко знайти собі місце в жорстокому, ворожому світі, вкрай нелегко визначитись із сенсом свого буття, освоїтись перед розмаїттям таємничих засад Універсуму і перепон життя. Людина почувається незахищеною, ніби вона стоїть над прірвою невідомого та нез'ясовного для неї, хоча одвічно прагне одного – злиття із Всесвітом, повернення собі гармонії та спокою.

1. *Гроф С.* Психология будущего// Издательство АСТ., - М.: 2005. – 458 с.;
2. *Гроф С.* «Космическая игра»// АСТ, М.: 2002, - 249 с.;
3. *Іванов В.В.* Антропологічні міфи// Міфи народів світу: Енциклопедія. М., 1980. – Т.1. – с. 87-89.;
4. Пути за пределы «эго». Трансперсональная перспектива// ред. Р. Уолш., Ф. Воон, Изд. «Открытый мир». – М.: 2006 – 392 с.;
5. *Юнг К.-Г.* «Символы трансформации»// АСТ, М.: 2007, - 730 с.

Оксана Сайка
Львів

АСТРОЛОГІЯ І ПСИХОЛОГІЯ: ПОТРЕБА ІНТЕГРАЦІЇ

Натальна карта як джерело інформації людині про її покликання

Астрологія в своєму інтегрованому вираженні (екзотерично-езотеричному) ставить собі за ціль:

- відкрити для свідомості людини причину її втілення на Землі;
- довести до усвідомлення людини того факту, що особистість є інструментом для проявлення якостей душі, а хвороби і особистісні негаразди – це пригнічене життя душі;
- сприяти усвідомленню людиною її внеску в еволюцію планети, забезпечуючи певні функції в обмінних процесах планети;
- виявити вроджений потенціал людини: її сильні сторони, слабкості, схильності і можливості;
- натальна карта – це серія математичних обчислень з врахуванням місця і точного часу (рік, місяць, число, година, хвилина) народження людини про розташування небесних тіл в знаках Зодіаку на цей момент.
- знаки Зодіаку показують стиль і загальний характер обставин в житті людини, тобто відповідають на питання “як відбувається?” На питання “що саме відбувається?” відповідають доми і планети;
- сонячний, місячний знак та асцендент.

Екзотерична і езотерична характеристика якостей знаків Зодіаку